

Herrens dop 2022

När vi förberedde oss för julen under adventstiden fick vi hjälp av Johannes Döparen, som uppmanade oss att bereda väg för Herren och omvända oss till honom. När vi idag avslutar jultiden och firar Herrens dop, är det återigen Johannes Döparen som träder fram och pekar på Jesus som vår Frälsare: ”Han skall döpa er med helig ande och eld” (Luk 3:16). Johannes Döparen har en omistlig funktion i frälsningshistorien. Vi hör honom säga: ”det kommer en som är starkare än jag, och jag är inte värdig att knyta upp hans sandalremmar” (Luk 3:16). I honom ser vi den ödmjuka vishet som gör det möjligt för oss människor att ta emot den Gud som är oändligt mycket större än vi. ”Om vi inte blir ödmjuka”, säger Bernhard av Clairvaux, ”kan vi inte bli räddade”. I Johannes Döparen sammanfattas hela Israels profetiska budskap: att bereda vägen för Messias och öppna alla människors hjärtan för den Gud som vill bli människa för att vi skall bli gudomliggjorda.

Därför får Johannes Döparen det stora och oerhörda uppdraget att döpa Jesus i Jordan. I all ödmjukhet ställer sig Jesus, han som var lik oss i allt utom i synd, i raden av syndare som låter sig döpas av Johannes. Här ser vi att Jesus redan vid sitt dop tar på sig våra synder för att frälsa oss. Redan här får vi en föraning om ”hans offer som avtvår hela världens synd” (bön över offergåvorna), det offer som skall fullbordas på korset. ”Han har offrat sig själv för oss, för att friköpa oss från alla synder och göra oss rena, så att vi blir hans eget folk, uppfyllt av iver att göra vad som är gott” (Tit 2:14).

Allt det vi ser i Jesus, allt det vi får veta om honom och vad han gör är till för vår frälsning, för vår skull, *pro nobis*. Allt i Jesus återspeglar och uttrycker Faderns ofattbara och eviga barmhärtighet. Han sänder sin Son till jorden bara för vår skull. ”Han älskade oss medan vi ännu inte fanns till” (Bernhard av Clairvaux). Och han vill fortsätta att älska oss i all evighet. Därför blir hans enfödde Son människa, låter sig döpas av Johannes, lider och dör på korset.

Vid Jesu dop får vi för ovanlighetens skull höra Faderns egen röst, han som annars döljer sig i helig tystnad: ”Du är min älskade Son, du är min utvalde” (Luk 3:22). Och inte nog med det, ”den helige Ande kom över honom i en duvas skepnad” (Luk 3:22). Den heliga Treenigheten framträder i hela sitt mysterium vid Jesu dop. Vid vårt eget dop blir detta en inre verklighet i oss. Vi blir ett Andens heliga tempel där den treenige Guden tar sin boning. Vi blir bebodda av Gud. Vi är inte tomma och ihåliga inombords, säger den heliga Teresa av Avila. Vid inkarnationen tar Gud sin boning *ibland* oss. Vid dopet tar han sin boning *i* oss. Inuti oss, i den innersta helgedomen inom oss lever och verkar den treenige Guden

under varje ögonblick av vår existens. Vi kan också, ögonblick för ögonblick, öppna oss för honom, tillbe honom, tacka honom för hans stora nåd och gåva.

När det går upp för oss att vi alltid och överallt har fritt tillträde till den Gud som bor inom oss och är oss närmare än vi är oss själva, förändras och fördjupas hela vår tillvaro. Vi är aldrig ensamma. Vi är alltid sedda, älskade och föremål för hans godhet. Vi kan alltid återvända till honom, omvända oss från ytlighet och likgiltighet. Vi sitter inte fast i själviskhet och synd. ”Genom Jesus Kristus, vår frälsare, har han låtit Anden strömma över oss, för att vi genom Guds nåd skall bli rättfärdiga och, så som det är vårt hopp, vinna evigt liv” (Tit 3:6-7). Paulus’ ord visar oss att hela Treenigheten arbetar aktivt på oss för att frälsa och rättfärdiga oss. Det är aldrig hopplöst. Anden fortsätter att strömma över oss, även om vi inte märker ett skvatt. Jesus ser ständigt på oss med medömkan, även om vi är helt blinda för honom. Fadern längtar efter oss, sina älskade barn, även när vi inte ägnar honom en tanke. ”Han räddade oss – inte därför att vi gjort några rättfärdiga gärningar, utan därför att han är barmhärtig – och han gjorde det genom det bad som återföder och förnyar genom den helige Ande” (Tit 3:4-5).

Allt är Guds nåd. Allt är bara barmhärtighet. Gud älskade oss medan vi ännu inte fanns till. Därför skapar han oss och därför vill han rädda oss genom sin Son. När detta väl en gång går upp för oss, då kan det hända stora ting i vårt liv. När vi upptäcker att vi ständigt är föremål för denna eviga, gränslösa kärlek, då blir det helt naturligt för oss att försöka besvara denna nåd. Bara det finns en aldrig så liten gnutta godhet och kärlek i oss, vill vi göra det lilla vi kan för att motsvara Guds kärlek. Det är egentligen likadant mellan oss människor. Om vi anar att någon har denna osjälviska, självutgivande kärlek till oss, drivs vi oemotståndligt att försöka besvara denna kärlek. Samtidigt vet vi att vår mänskliga kärlek ofta är begränsad och högst egennyttig. Allt i oss måste renas, finputsas och brännas i Andens eld. Men alltsedan vårt dop brinner denna Andens eld inom oss för att helga och förvandla oss till en allt större Kristus-likhet. Mitt i alla vardagens små detaljer kan det bränna till. Dopets vatten renar och befriar oss från ingrodd smuts och synd. ”Låt oss, som genom vatten och Ande har blivit dina barn för alltid leva så att vi behagar dig” (kollektbön).

Den heliga Thérèse av Lisieux såg det som det finaste i livet att få behaga den gode Guden (*faire plaisir au bon Dieu*). Så enkelt kan man uttrycka meningen med sitt liv, den värdegrund vi vill stå på för att stå stadigt, den måttstock vi mäter våra handlingar och tankar med. Försöker vi leva så av vårt dop, då får vi lita på att Fadern också säger till oss: ”Du är min älskade son, du är min utvalde” (Luk 3:22). Då känner han igen något av Jesus i oss. Då får vi behaga Gud.